

HỒI 667

Hoang Thôn Phong Vân

Lý Nguyên Cát liền ngang đi đầu, Liệt Mã Thương do tùy tùng vác theo. Hai mắt hấn lấp lánh thần quang, còn cách nơi đó chừng hơn trăm bước thì dừng lại, đảo mắt nhìn quanh rồi bị hút chặt vào người Loan Loan, rõ ràng bị dung mạo tuyệt thế của nàng hấp dẫn.

Đi cùng hấn là Mai Tuần, Khang Sao Lợi, Sử Vạn Bảo, Lý Nam Thiên, Tiết Vạn Triệt, Phùng Lập Bản và năm cao thủ thân vệ xếp thành một hàng phía sau, phong tỏa phía Bắc đại lộ dẫn vào thôn. Ai nấy sát khí đằng đằng, thần thái như thể chỉ một vài lời không lọt tai lập tức động võ.

Khí thế công hãm Lạc Dương bùng bùng trên mình hấn và đám tùy tùng. Ba thân vệ giơ cao đuốc, chiếu sáng hoang thôn tối đen.

Từ nơi đứng của bọn chúng, xem ra không thể thấy được Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch đang đứng sau cửa sổ nhìn ra.

Loan Loan tựa như không biết Lý Nguyên Cát xông vào hoang thôn, ánh mắt hay sự quan tâm, thần thái đều cực kỳ lạnh lùng.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch ở trong nhà thăm kêu khổ. Vốn dĩ kẻ địch uy hiếp nhất là Dương Hư Ngạn còn chưa hiện thân, nhưng với tác phong nhất quán của Ảnh Tử Kiếm Khách, bất cứ lúc nào cũng có thể bất ngờ xuất hiện, tung ra sát chiêu công kích trí mạng đối với mục tiêu hấn săn đuổi.

Vinh Phụng Tường cười khà khà, bước lên vài bước, hướng đến Lý Nguyên Cát cúi đầu hành lễ, cung kính nói: "Thì ra Tề vương đại giá quang lâm. Lão phu Lạc Dương Vinh Phụng Tường, tham kiến Tề vương."

Mai Tuần bước đến sau lưng Lý Nguyên Cát, nói khẽ với hấn ta. Lý Nguyên Cát không ngừng gật đầu, hiển nhiên đang nghe hấn giải thích thân phận, lai lịch của Vinh Phụng Tường.

Gió núi thổi qua, đuốc bùng bùng cháy sáng, khắp thôn thi thoảng lại vang lên thanh âm gió lửa, đồ vật va chạm vào nhau, càng làm cho bầu không khí tại hoang thôn giống như quỷ vực.

Mai Tuần nói xong, Lý Nguyên Cát lạnh lẽo lên tiếng: "Thì ra là Vinh lão bản của Hà Bắc Thương Hội Hàng Xã, còn những người khác là thế nào? Vị cô nương này là ai?"

Lời lẽ không chút khách khí, căn bản không xem Vinh Phụng Tường ra gì. Tích Thủ Huyền cũng là loại người hoành hành bá đạo, bất quá lòng dạ thâm sâu nên trong lòng nghĩ gì cũng không để lộ ra mặt.

Đến lúc này, Từ Tử Lăng ở trong phòng khẳng định Âm Quý Phái và Lý Nguyên Cát không có quan hệ qua lại trực tiếp, bằng không đâu thể xuất hiện tình huống thế này.

Văn Thái Đình dụ dằng nói: "Chúng ta chỉ là du dân sơn dã, không đáng để Tề vương phải bận tâm. Chẳng hay Tề vương đến đây truy bắt Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch chẳng?"

Lý Nguyên Cát rúng động: "Bọn chúng ở đâu?"

Biên Bất Phụ hung dữ nói: "Chính ở trong phòng đó!", ngón tay đưa lên chỉ thẳng vào Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch ở sau song cửa.

"Choang choang!"

Lý Nguyên Cát chớp lấy Liệt Mã Thương trên vai thân vệ, những người khác cũng nhao nhao rút binh khí như gặp đại địch. Rõ ràng dù Từ Tử Lăng đã thụ thương nghiêm trọng nhưng bọn họ vẫn không dám khinh xuất.

Loan Loan lãnh đạm nói: "Kẻ nào muốn giết Từ Tử Lăng thì ta giết kẻ đó trước."

Lúc này ngay cả Lý Nguyên Cát tham hoa háo sắc cũng cảm nhận được tà môn của Loan Loan. Nếu đổi là người khác nói thế ắt hẳn đã sớm hạ lệnh công kích, Lý Nguyên Cát giờ lại tỏ ra kinh ngạc hỏi: "Cô nương rốt cuộc là ai?"

Khang Sao Lợi bước đến bên cạnh hần nhỏ giọng giải thích. Lý Nguyên Cát vừa nghe hai mắt đã bộc lộ sát cơ, ánh mắt sắc như đao quét khắp người Loan Loan. Đợi Khang Sao Lợi nói xong, hần ngửa mặt cười lớn: "Thì ra là Loan đại tiểu thư của Âm Quý Phái, chẳng trách dám lớn lối như thế, định cản trở Lý Nguyên Cát ta truy bắt khâm phạm. Nhưng xem ra Loan tiểu thư tự thân đã khó giữ nổi, còn rảnh rỗi quản chuyện của người khác sao?"

Tích Thủ Huyền xen vào: "Tề vương quả thật anh minh thần võ, thoáng chốc đã nắm rõ hoàn toàn hình thế". Tiếp đó chuyển giọng lạnh lùng quát lớn: "Từ Tử Lãng! Nếu ngươi là nam tử hán đại trượng phu, lập tức thò mặt ra mà đón tiếp Tề vương đi!"

Văn Thái Đình khẽ cười: "Từ Tử Lãng biến thành rùa rút đầu từ khi nào vậy, đợi người khác đến lôi ngươi ra sao?"

Từ Tử Lãng và Hầu Hi Bạch thầm thóa mạ trong lòng, hiểu rõ Tích Thủ Huyền và Văn Thái Đình sống lâu thành tinh, nhìn được ra Từ Tử Lãng có vấn đề. Bằng không với võ công của Từ Tử Lãng, lại cộng thêm Hầu Hi Bạch gã, có thể tẩu thoát bất cứ lúc nào hà tất phải để Loan Loan ra mặt.

Tích, Văn hai người càng không phải lo nghĩ cho Loan Loan, chỉ sợ nàng xung đột với Lý Nguyên Cát, nếu "Thiên Ma Quyết" trên người nàng rơi vào tay Lý Nguyên Cát thì e rằng không có cách nào thu hồi lại. Nói cho cùng Loan Loan cũng là người trong Ma môn, không nên để ngoại nhân xen vào sự việc nội bộ môn phái.

Cả ba bên đều có cố kỵ riêng, tình thế trở nên vô cùng vi diệu.

Từ Tử Lãng hít sâu một hơi, nhỏ giọng nói: "Chúng ta ra thôi."

Hầu Hi Bạch lo lắng: "Tình hình của huynh thế nào?"

Từ Tử Lãng nói: "Đã khá hơn một chút, có thể miễn cưỡng ngạnh tiếp vài chiêu, thật kỳ quái! Dương Hư Ngạn vì sao vẫn chưa hiện thân? Chẳng lẽ hấn lại bỏ lỡ cơ hội tốt để sát thương bọn ta."

Hầu Hi Bạch gật đầu đồng ý, cũng không nghĩ ra được lý do Dương Hư Ngạn tự thủ bàng quan, hấn đã biết rõ tranh chấp giữa Loan Loan và các trưởng lão trong phái, cũng như nắm rõ thương thế của Từ Tử Lãng, hấn khống chế toàn bộ tình huống trong lòng bàn tay thì không có lý do gì bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Từ Tử Lãng sai bước ra cửa, Hầu Hi Bạch lắc mình lên trước một bước, rút Mỹ Nhân Phiến, "Soạt" một tiếng xòe ra đoạn rảo bước ra khỏi cửa, chiếc phiến trên tay không ngừng phe phẩy dánh về thật tiêu sái, cười ha hả: "Thường nghe võ công Vân Vũ Song Tu Tích Thủ Huyền đứng nhất nhì trong Âm Quý Phái, hảo đồ đệ Lâm Sĩ Hồng trò giỏi hơn thầy, uy danh vang lừng, Hầu Hi Bạch mỡ phải lãnh giáo vài chiêu xem thử có như lời đồn không."

Gã tuyệt không muốn cùng Tích Thủ Huyền động thủ mà chỉ thi triển chút thủ đoạn nhằm làm tình thế thêm phức tạp. Điểm lợi hại là ngầm chỉ ra quan hệ giữa Lâm Sĩ Hồng và

Âm Quý Phái. Bọn chúng đã là đồng đảng của Lâm Sĩ Hồng, đương nhiên là kẻ địch của Lý Nguyên Cát.

Lý Nam Thiên hét lớn: “Câm mồm! Hầu Hi Bạch ngươi không biết xấu hổ, lại dám che chở khâm phạm đã phạm vào tử tội, còn không chịu lập tức quỳ xuống xin tha?”

Từ Tử Lăng ung dung theo Hầu Hi Bạch bước ra ngoài phòng, cười nhẹ nói: “Một ngày Khấu Trọng chưa chết, thiên hạ vẫn chưa thuộc về Lý Đường, cái gì mà khâm phạm tử tội, thật là tức cười.”

Bọn Lý Nguyên Cát vô cùng ngạc nhiên, đưa mắt quan sát thần thái Từ Tử Lăng, nghe gã nói thêm điều bộ rõ ràng không bị nội thương nghiêm trọng như hình dung của Dương Hư Ngạn, bất đồ trong lòng chấn động.

Lý Nguyên Cát vốn đã định chủ ý, khi Từ Tử Lăng xuất hiện lập tức hạ lệnh công kích. Bây giờ sự việc biến chuyển làm hắn do dự, lại thêm bị lời nói của Hầu Hi Bạch tác động liền không khỏi phát sinh cố kỵ đối với phe Tích Thủ Huyền. Giả thuyết Từ Tử Lăng đã bình phục nội thương, người của Âm Quý Phái lại đối lập với hắn, tình thế vốn tưởng nắm chắc này lập tức biến thành không bất lợi.

Vinh Phụng Tường cao giọng: “Vinh mỗ có một đề nghị, kính mong Tề vương châm chước.”

Lý Nguyên Cát không còn kiên nhẫn nhìn về phía lão. Lúc này Loan Loan đã lui lại vào giữa Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng, lấy thân thể và y sam yểm hộ, ngằm nắm chặt tay Từ Tử Lăng.

Trong lòng Từ Tử Lăng dâng lên cảm giác khác lạ, giống như gã hoàn toàn tin nhiệm bàn tay nàng, cảm nhận được nàng không những không gây hại mà toàn tâm toàn ý hỗ trợ gã.

Ngoại trừ Khấu Trọng, người hiểu rõ nhất tình hình chân khí vận chuyển trong thể nội gã chính là Loan Loan. Nếu như cả nàng cũng bó tay, cơ hội để Thạch Thanh Tuyền chưa khỏi cho gã càng mờ mịt.

Nhân mã của Lý Nguyên Cát và Tích Thủ Huyền thấy Loan Loan thân mật xen vào giữa Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch liền cảm thấy bất an, tuy không nhìn ra được động tác của bọn họ.

Luận cơ trí xảo hoạt, khẳng định tất cả người đang ở đây đều không thể so với nàng. Loan Loan hướng về Lý Nguyên Cát, hiển hiện vẻ mặt tươi cười có thể mê hoặc bất cứ nam nhân nào, nũng nịu nói: “Tề vương à! Vô luận Vinh lão bản có đề nghị gì thì cũng ngàn lần đừng nghe, bởi hấn chính là Bích Trần đạo nhân của Lão Quân Miếu trong Thánh môn lưỡng phái lục đạo, Tề vương chắc đã nghe qua. Thứ bọn họ muốn chính là bảo điển ‘Thiên Ma Quyết’ của tệt môn trên người nô gia, thỉnh Tề vương minh giám.”

Ai nấy bên phía Tích Thủ Huyền đều kinh giận, phải biết Ma môn có một quy củ bất thành văn, chính là tuyệt không được tiết lộ bất kỳ sự việc nào của Ma môn cho người ngoài, Loan Loan ở trước mặt Lý Nguyên Cát vạch trần thân phận của Vinh Phụng Tường chẳng khác gì phản bội môn phái, đối địch với cả Ma môn.

Từ Tử Lăng cảm kích trong lòng, minh bạch Loan Loan đang tranh thủ thời gian để trị thương cho gã.

Thiên Ma Chân Khí của Loan Loan trong lúc cười nói đã chậm chậm di chuyển ba lần khắp tạng phủ kinh mạch gã, dựa vào Thiên Ma Chân Khí có thể khắc chế đặc tính tà khí, từ từ trục tà độc của Dương Hư Ngạn ra ngoài, hành công đang đến lúc quan trọng, vô cùng khẩn trương.

Đán Mai cất tiếng the thé: “Loan Loan, ngươi làm sao có thể nói lời đại nghịch bất đạo như thế?”

Lý Nguyên Cát nghe xong hai mắt sáng rỡ. Việc Vinh Phụng Tường là Bích Trần, căn bản không làm cho hấn quan tâm, “Thiên Ma Quyết” trong ngực Loan Loan thì khác, tượng trưng cho vinh nhục của Ma môn. Nếu như hấn có thể đoạt được bảo điển, không những có thể đại tăng uy vọng bản thân, mà còn khiến cho Lý Uyên vốn căm hận Ma môn vui mừng, công lao không kém hơn việc giết chết hay bắt giữ Từ Tử Lăng.

Bọn Tích Thủ Huyền tuy hận không thể lập tức vây công Loan Loan, nhưng Lý Nguyên Cát gườm gườm bên cạnh, chỉ đành nuốt cục giận xuống.

Văn Thái Đình dẫn thịnh nộ, ồm giọng: “Tục ngữ có câu đèn nhà ai nấy sáng, Tề vương cứ việc truy bắt khâm phạm. Phản đồ của tệt phái xin để cho bọn ta xử lý, mong Tề vương quyết định cho.”

Lý Nguyên Cát hừ lạnh: “Tà ma yêu nghiệt lại dám uy hiếp Lý Nguyên Cát ta coi chừng rước lấy phiền phức. Thúc thời thì lập tức tránh xa đừng cản trở ta trục nã khâm phạm, nếu không đừng trách ta không khách khí”.

Ngay vào lúc này, một giọng nói từ trong căn phòng Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch vừa mới rời khỏi vang lên: “Tà ma yêu nghiệt?”. Hừ! Hay cho câu ‘Tà ma yêu nghiệt’, cho dù là Lý Uyên đích thân đến cũng không dám lớn lối như thế, hà huống chỉ là một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu như Lý Nguyên Cát người.”

Ngoại trừ người bên Tích Thủ Huyền, những người còn lại đều biến sắc.

Con người nông cuồng tự đại tung hoành thiên hạ, cho đến hôm nay vẫn không ai làm gì được là Thạch Chi Hiền chấp tay khoan thai từ căn phòng phía sau ba người bước ra, không chút cố kỵ đi thẳng về phía Lý Nguyên Cát.

Lý Nguyên Cát tuy là kẻ hăn dững nhưng vẫn lộ thần sắc kinh hãi khẩn trương, cùng toàn bộ thủ hạ liền triển khai trận thế, đứng nghiêm cẩn chờ đợi.

Thạch Chi Hiền tại Trường An bị Lý Uyên đích thân suất lĩnh cao thủ vây công vào Vô Lượng Tự của Lý thất, cuối cùng vẫn để Thạch Chi Hiền giết người vượt vây. Ký ức đó còn như mới, vì vậy hiện giờ tuy người đông thế mạnh, nhưng không ai tin tưởng sẽ thắng được.

Thạch Chi Hiền vừa xuất hiện, tức thời tình thế xoay chuyển.

Loan Loan, Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch thâm kêu khổ trong lòng, Thạch Chi Hiền khó ứng phó với đám nhân mã của Tích Thủ Huyền và Lý Nguyên Cát nhiều. Đến lúc này Từ, Hầu hai gã mới minh bạch vì sao Dương Hư Ngạn không dám hiện thân, vốn có Thạch Chi Hiền tiềm phục nơi này, chẳng trách bọn người Tích Thủ Huyền không xem hai gã vào đâu.

Thạch Chi Hiền còn cách Lý Nguyên Cát chừng mười bước chân thì an nhiên dừng lại, hai mắt tinh quang sáng rực, khẽ cười nói: “Tề vương vì sao đột nhiên biến thành người câm vậy. Thạch Chi Hiền ta là kẻ bị nhân sĩ chính đạo gọi là tà ma yêu nghiệt, người đã tự cho mình là chính đạo. Vậy Thạch mỗ chính là người xứng đáng để người trừ ma vệ đạo đây.”

Cho dù da mặt Lý Nguyên Cát có dày đến đâu cũng không chịu được việc bị Thạch Chi Hiền miệt thị trước mặt nhiều người, bèn hét lớn một tiếng, Liệt Mã Thương nhắm thẳng vào ngực lão đâm thốc lên

Kim thương của Mai Tuấn, Đột Quyết Mã Dao của Khang Sao Lợi từ bên trái Lý Nguyên Cát công đến Thạch Chi Hiền. Kiếm của Phùng Lập Bản và mâu của Sử Vạn Bảo từ bên phải phát động công kích, muốn buộc Thạch Chi Hiền phải liên tiếp chống đỡ, khó phát huy được Bất Tử ẩn pháp.

Tiết Vạn Triệt và Lý Nam Thiên, một vung đồng côn, một bạt trường kiếm, từ hai cánh vòng lại đằng sau Thạch Chi Hiền, đề phòng lão thối lui, năm thân vệ cao thủ của Lý Nguyên Cát quăng đuốc, rút bội đao bảo vệ sau lưng Lý Nguyên Cát, chuẩn bị sẵn sàng hộ giá.

Từ Tử Lăng cảm thấy khó hiểu, đặt mình vào vị trí của Thạch Chi Hiền mà nghĩ, vô luận từ bất cứ lý do nào, trường kịch chiến này vẫn là không cần thiết.

Đầu tiên Thạch Chi Hiền chắc chắn không thể giết Lý Nguyên Cát, bởi muốn lật đổ thiên hạ của Lý Đường thì Lý Nguyên Cát rất có giá trị lợi dụng. Không những có thể khống chế Lý Kiến Thành gây ảnh hưởng Lý Uyên, mà còn là con cờ quan trọng để đối phó Lý Thế Dân.

Thêm vào đó, với uy thế võ công của lão, nếu bọn Tích Thủ Huyền lại tỏ rõ muốn liên kết với lão, cho dù Lý Nguyên Cát có cuồng vọng tự đại ra sao, dưới tình thế như vậy cũng đành biết khó mà rút. Giả dụ lão đáp ứng thu thập Loan Loan rồi giao ra Từ Tử Lăng, Lý Nguyên Cát tất phải vô cùng cảm kích.

Điều khiến Từ Tử Lăng nghi hoặc nhất là lời nói và hành động của Thạch Chi Hiền rõ là nhằm vào Lý Nguyên Cát, giống như Bạt Phong Hàn lợi dụng tính nết ngang ngược kiêu ngạo của Lý Nguyên Cát bức bách hẳn cùng bộ hạ xuất thủ, rồi khống chế toàn cục.

Cất tràng cười lỏng lẻo, Thạch Chi Hiền đứng trong không gian chật hẹp giữa vòng vây công thể hiện sự tinh vi huyền ảo, lắc lư như quỷ mị, tức khắc khiến tất cả công kích của địch nhân mất đi mục tiêu khó lòng toàn lực xuất thủ, ngón tay điểm ra đúng ngay mũi nhọn của Liệt Mã Thương.

Lý Nguyên Cát toàn thân rung động, công lực bị tiêu tán, kêu lên đau đớn thối lui về sau, các thân vệ cao thủ kinh hãi vội chen vào ứng cứu, hai cây đao bổ đến Thạch Chi Hiền tốc độ vô cùng nhanh nhạy.

Kim thương của Mai Tuần, Mã Đao của Khang Sao Lợi, Kiếm của Phùng Lập Bản, Mâu của Sử Vạn Bảo, từ các góc độ khác nhau hai bên cánh mạnh mẽ tấn công Thạch Chi Hiền.

Lý Nam Thiên và Tiết Vạn Triệt lúc này di chuyển đến vị trí công kích phía sau Thạch Chi Hiền, hai người thấy tình thế không ổn, đồng loạt đánh vào chỗ yếu hại sau lưng lão.

Cho dù Thạch Chi Hiền tài giỏi đến mấy, vẫn không thể đồng thời ứng phó với thế công bài sơn đảo hải từ bốn phương tám hướng như thế.

Bỗng nhiên mọi người đều hoa mắt, chỉ thấy Thạch Chi Hiền tung mình vọt lên, thân pháp ảo diệu đến khó mà hình dung, tránh được toàn bộ công kích, hai chân nhẹ nhàng phân ra điểm lên đầu hai thân vệ.

Thanh âm do xương đầu vỡ vụn vang lên, hai thân vệ thất khiếu lưu huyết, trường đao văng xuống đất ngã vật ra sau chết ngay tức khắc.

Lý Nguyên Cát hét lên điên cuồng, Liệt Mã Thương liền hóa thành hàng vạn quang ảnh, như Trường Giang cuộn cuộn công đến Thạch Chi Hiền trên không trung.

Bọn người Mai Tuần lúc này đã ở đằng sau Thạch Chi Hiền, tuy lập tức biến đổi thể công nhưng vẫn chậm một bước.

Ba thân vệ cao thủ còn lại của Lý Nguyên Cát thấy lão xuất thủ giết chết đồng bọn, người người cùng chung kẻ thù, bất chấp tính mạng từ các vị trí khác nhau vung đao chém tới Tà vương lơ lửng trên không trung.

Ba đao một thương toàn bộ đánh và khoảng không, Thạch Chi Hiền với tốc độ nhanh vô cùng hạ xuống, hai tay huy động lập tức ba thân vệ cao thủ bị đánh văng ra ngoài, không ai sống sót.

Hai tay Thạch Chi Hiền tiếp đó chấp lại, phát ra một cỗ kinh khí hùng mạnh không thể kháng cự, ào ạt công kích địch nhân xung quanh.

Lý Nguyên Cát không hổ là cao thủ, lộ ra bản lĩnh chân chính, Liệt Mã Thương giống như độc xà có sinh mạng cấp tốc chuyển động, nhân lúc Thạch Chi Hiền ứng phó với công kích phía sau, mạnh mẽ mổ vào yết hầu Thạch Chi Hiền. Chỉ cần lão né sang bên, hẳn có thể dựa vào hiệp trợ của những người kia mà lập lại vòng vây.

Thắng bại chỉ cách nhau một đường tơ.

Bọn Lý Nam Thiên, Mai Tuần, Tiết Vạn Triệt xông lên tấn công đều có cảm giác như đánh vào tường đồng vách sắt, không những khó tiến lên được một tấc mà hai mắt như bị đao quét qua làm cho không mở nổi mắt ra, ma công như thế, đích xác cực kỳ kinh hãi.

“Chát!”

Thạch Chi Hiền tung ra một cước vào ngay chính giữa thân Liệt Mã Thương của Lý Nguyên Cát.

Lý Nguyên Cát tay suýt nữa bị đánh văng bảo thương, hổ khẩu như có lửa thiêu, ngực giống như bị thiết chùy lớn đánh trúng, kinh hãi tung người ra sau.

Bọn Mai Tuần hét vang, Thạch Chi Hiền đã triển khai Ảo Ma thân pháp truy theo Lý Nguyên Cát như hình với bóng.

Phe Mai Tuần phát cuồng đuổi theo, nhưng đã không thể vãn hồi sự tình trước mắt.

Chỉ thấy hai đạo nhân ảnh của Thạch Chi Hiền và Lý Nguyên Cát giao chiều thần tốc ở nơi cổng vào hoang thôn, nhanh đến mức khiến người xem chóng mặt, thực hiện những thế đánh áp sát lừng lẹ kịch liệt. Cho dù Từ Tử Lăng ở đằng xa cũng nhìn đến hoa mắt, không rõ được thế nào. Chỉ mừng tượng Thạch Chi Hiền không phải muốn giết mà muốn bắt giữ, nếu không Lý Nguyên Cát đã sớm ô hô ai tai.

Muốn bắt sống một cao thủ như Lý Nguyên Cát, cho dù cao minh như Thạch Chi Hiền cũng phải mất nhiều sức.

Bọn Lý Nam Thiên đang đuổi theo đột nhiên ngừng lại, không dám cử động nửa ngón tay, sợ làm cho Thạch Chi Hiền hiểu lầm.

Liệt Mã Thương của Lý Nguyên Cát rơi xuống đất, sắc mặt hắc xám ngoét, cả người mềm nhũn tựa vào người lão.

Tay lão đặt trên lưng hắc đẩy hắc ra trước, hướng về bọn người Lý Nam Thiên ung dung nói: "Lui ra sau mười bước cho ta."

Bọn Lý Nam Thiên trao đổi ánh mắt, đành phải thối lui, nếu Lý Nguyên Cát có bất trắc gì, bọn họ tất phải gánh hậu quả.

Trong hoang thôn không ai dám phát ra bất cứ âm thanh nào, chỉ có tiếng gió thổi vi vu và tiếng cây cối ào ào.

Thạch Chi Hiền lạnh lùng hét: "Hư Ngạn! Còn không chịu lộ mặt ra!"

Bọn Từ Tử Lăng đột nhiên hiểu ra, nguyên nhân Thạch Chi Hiền bắt sống Lý Nguyên Cát là vì Dương Hư Ngạn.

Trong tình huống này, nếu Dương Hư Ngạn vẫn không chịu hiện thân thì khác gì đích thân hại chết Lý Nguyên Cát. Thạch Chi Hiền xuất chiêu này quả thật tuyệt diệu.

Ai nấy nín thở, chờ phản ứng của Dương Hư Ngạn.

Loan Loan buông tay khỏi người Từ Tử Lăng, lúc này tà độc đã được trục hết. Chẳng qua kinh mạch thụ thương quá nặng, chỉ có thể ngưng tụ một phần chân khí, nhưng gã không cách nào vận chuyển Trường Sinh khí để tự trị liệu.

Thạch Chi Hiền lại nói: “Đây là cơ hội cuối cùng, Thạch Chi Hiền ta nói được làm được, không có việc gì là ta không dám làm.”

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>